

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens septem Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine septimus, est de Oratione
... Septimus, & latissimus, de Beneficiis Ecclesiasticis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

Quæ conditiones exprimendæ sunt, vt validum sit legitimationis
rescriptum. §. 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76561)

legitimationi. Facit pro hac sententia § illud in Authent. quibus modis natur. efficiantur sui in illis verbis. Quid enim si ad sacerdotium alter eorum ascendat; quibus satis indicat Imperator se posse legitimare filium sacerdotis, & ita tenet Decius conf. 150. num. 5. Couart. 2. p. de sponsal. cap. 8. §. 8. num. 10. Fachin. lib. 3. controuers. cap. 59. Molina tract. 2. de iustit. disp. 173. vers. ad que autem Basil. de Leon. lib. 11. de matrim. cap. 6. num. 6. Martiencz lib. 5. recopilat. tit. 8. leg. 10. gloss. 1. num. 13. & alij apud ipsos.

10 Aduertit tamen optime Mol. supra. vers. illud tamen. posse Pontificem lege sua statuere. ne bona clericorum ad filios eorum spurijs deueniant, quantumuis à principe legitimati sint, vt hac via clerici à libidine fruantur, & impediuntur, ne occasione ditandi filios facticiosos pauperibus debita alimenta donentur. Neque ex hac constitutione inferitur Pontificem in laicum iurisdictionem exercere, sed solum in clericum, eorumque bona impediendo, in filios transferantur. Quod fecit Pius V. in sua bulla, quam refert Nauar. de sponsal. clerici. §. ult. n. 6. notab. 4. circa finem. quæ tamen non videtur recepta in his Hispaniæ regnis, prout testatur Mol. tract. 1. de iust. disp. 169. circa finem.

11 Maior dubitatio est, si filius clerici legitimandus in factis sit constitutus, vel si in minoribus sit beneficium Ecclesiasticum habuit, ratione cuius fori principalem habeat, inquam, hic legitimari possit à principe seculari? Negat Decius conf. 150. n. 4. Azor. 2. p. in finit. moral. lib. 2. c. 15. §. 5. in fine. Basil. Legionen. lib. 11. de matr. c. 6. n. 9. Mouentur, quia laicus in clericum exercere nullatenus iurisdictionem potest, etiam ipso clerico consentiente, iuxta tit. de foro comp. Sed legitimatio, vt sæpè dictum est, iurisdictionis est exercitium. Ergo hæc iudex laicus computatione clerici exercere non potest. Item supradictus clericus exemptus est à laica potestate. Ergo iudex laicus illum legitimare non potest. Quia legitimatio (vt omnes supponunt) fieri necesse debet in subditum.

12 Cæterum est hæc sententia sit satis probabilis, probabiliorem ex animo affirmantem à iudice laico hæc legitimatio nem faciendam esse, sic docent alii relatis Couart. 2. p. de sponsal. c. 8. §. 9. Mol. tract. 2. de iustit. disp. 173. in med. vers. quando filius. Mouet ea consideratione Nam hic filius ob leges ciuiles inhabilitates spurijs ad successionem patris, est inhabilis ad succedendum, quamque inhabilitatem contraxit tempore quo licet erat, neque illam excludit clericatus accepto, sed legum ciuiliu relaxatio ad illarum conditorem pertinet. Ergo ad ipsum pertinere debet legitimatio, conditor autem harum legum est iudex laicus. Ergo ad ipsum legitimatio pertinet. Neque obstat clericum exemptum esse à iurisdictione laica; quia non est exemptus integrè à iurisdictione directiua, sed à coercitiua. Alijs nullus legibus ciuilibus obligari potest contra receptam sententiam, de qua tract. de legib. disp. 1. diximus.

13 Quarto dubitatur, qualiter consensus legitimandi, & parentum ipsius requiratur? Si spectata iuris dispositione legitimatio faciendâ est, constat non solum parentum, sed ipsius legitimatio consensus requiritur, habetur expressè § generaliter. Authent. quibus modis natural. efficiantur sui, & subditur ibi: nam per legitimacionem transit legitimatus in patriam potestatem; ac proinde usufructus bonorum ipsius, & administratio ad patrem pertinet. Non igitur erat conueniens, vt renuente patre, vel filio, hæc legitimacionem princeps concederet, sic omnes doctores. Ad hæc tamen, si legitimatio esset dimissa, vt scilicet solum respiceret personam legitimatam, quam habilem redderet princeps ad honores, aliaque officia republicæ, & non ad patris successionem, nullus patris consensus requiritur; quia sua non interest, & ex principis beneficio habet sic Martiencz, l. 4. recopil. l. 10. tit. 8. §. 1. n. 11. Nunquam vero consensus aliorum agnatorum aut consanguineorum requiritur, tametsi legitimatus ad successionem patris consequenter maneat legitimatus ad aliorum successionem. Mol. tract. 2. de iustit. disp. 173. vers. item legitimatus respectu. Qualis autè consensus requiratur? Eman. Costa in l. Gallus. §. quid si tantum ff. de liber. & posthum. p. 2. concl. 1. & Mol. tract. 2. de iust. disp. 173. vers. vt legitimatio negant esse necessarium expressam, sed sufficere præsumptum, dummodo hæc præsumptio non colligatur ex sola iustitia legitimacionis, & silentio, sed ex aliquo actu, quod non nisi legitimacionis iure effici poterat. Cæterum probabilius credo te sufficienter consentire, si scias legitimacionem, & scias, neque contradicatis, cum contradicere possis ex leg. in adoptionib. §. ff. de adoptionib. & videtur decidi in leg. 2. §. ult. ff. soluto matrimonio. ibi: si re cum exigimus, vt videtur non contradicere. Et ratio ea est, quia cessatio contradiccionis cum scientia legitimacionis est virtualis legitimacionis approbatio. Basil. Legionen. lib. 11. de matr. c. 6. n. 13. vide Martiencz. leg. 10. tit. 8. lib. 5. recopil. gl. 10. n. 11.

Dixi spectata iuris dispositione. Nam si princeps velit vt plenitudine suæ potestatis, poterit inquit quemlibet legitimare, cum eum legitimacionis conditiones à iure humano statutz sint, princeps iuris illius constitutor, eas relaxare poterit. Tit. 1. de nobilit. c. 6. n. 1. Aut. Gabr. tit. de legit. conel. §. in fine. Basil. supra. n. 14.

Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars II.

Hinc sit absentis legitimacionem eff. cum non habere quousque ipse illam ratam habeat, neque infantis legitimacionem, quousque ipse liberè consentiat. Excepi nisi ex plenitudine potestatis princeps ei velit hoc beneficium concedere. Azor. 2. p. in finit. mor. l. 2. c. 14. §. 9.

15 Quomodo dubitatur, an filius natus ex parentibus impeditis ad contrahendum legitimari possit? Ratio difficultatis est, quia legitimatio est natalium restitutio, at hic nequit natalibus restitui, cum non possit princeps copulam illam, ex qua genitus est, legitimam, & coniugalem facere. Ergo eius restitutio non est legitimatio, sed dispensatio. Adde Auth. quibus modis natural. efficiantur sui §. ult. prohibet his filiis legitimacionem concedendi, neque naturales vocari, neque participanda eis illa clementia est. Huc accedit horum filiorum restitutio dispensationem vocari, in cap. per venerabilem, qui filij sunt legitimi, & ita tenent plures relati à Fachin. l. 3. controu. c. 57. in pr. & à Martiencz l. 5. recopil. l. 10. tit. 8. gloss. 1. n. 1. quos ipse sequitur Couart. 2. p. de sponsal. c. 8. §. 8. n. 4. testatur sibi aliquando hanc opinionem placuisse.

16 Cæterum verius est hos à principe legitimari posse, si plenitudine suæ potestatis utatur: sic Couartius & Fachin. supra. Molin. tract. 2. de iust. disp. 173. in princip. Basil. Legionen. lib. 11. de matrim. cap. 6. fine. Ratio est; quia hæc inhabilitas, & illegitimatio iure humano introducta est, iure enim nature omnes filij legitimi nascuntur. Sed quæ iure humano inducta sunt, principis voluntate abrogari, seu mutari possunt, sed naturali iustitiam de iure nature gentium, & ciuili. Ergo potest hæc inhabilitas mutari, & loco illius legitimatio naturalis succedere. Neque obstat principem non posse copulam illam, ex qua filius legitimandus genitus est, legitimam reddere, quominus non possit filium naturalem legitimare. Non enim ad legitimacionem requiritur restitutio natalium ex matrimonio, sed natalium ex natura, & sic restitutus reputatur; ac si ex vero matrimonio natus esset, quamuis matrimonium inter parentes esse non possit. Lex autem illius Authent. statuit hos filios indignos esse legitimacione, ac proinde iure ordinario legitimandos non esse, at non tollit, neque potest tollere à principe potestatem illos legitimandi, si sibi placuerit, textus vero in c. per venerabilem, vtur verbo dispensationis, quia legitimatio est quædam iuris dispensatio, si quidem illegitimus, & alioquin iure inhabilis ad successionem admittitur.

S. VII.

Quæ conditiones exprimentæ sunt, validum sit legitimacionis scriptum.

- 1 Debet matrimonium inter parentes moraliter esse impossibile.
- 2 Debet fieri mentio, si forte pater habeat filios legitimos.
- 3 Non est opus exprimere alios cognatos, & consanguineos patri succedentes.
- 4 Deinde est mentio faciendâ substituti.
- 5 Potest sine princeps legitimare prolem, vt in hereditate cognatus delata succedat: Affirmant plures, si nondum possessionem habeat.
- 6 Contrarium censet tenendum.
- 7 Idem est dicendum, esto hereditas delata sit, sed nondum adita.
- 8 Idem de substituto sub conditione, si pater sine liberis ex legitimo matrimonio decedat.
- 9 Secus dicitur aliqui, si conditio sit, si decedat sine liberis legitimis.
- 10 Contrarium etiam in hoc casu verius existimo.
- 11 Si substitutio facta est sub conditione, si ultimus possessor sine liberis necesserit, an hunc substitutum excludat filius naturalis? Ex circumstantiis substitutionis desumendum est.
- 12 In legitimacionis imperatione citandi sunt qui ius ad hereditatem habent impedibile.
- 13 Qui excludantur in legitimacione concessa sub hac conditione, nempe sine præiudicio legitimorum.
- 14 In imperatione legitimacionis explicari debet qualitas illegitimitatis.
- 15 Apponitur quædam limitatio.
- 16 Requiritur causa ad concedendam legitimacionem.
- 17 Qualiter legitimatus, vel dispensatus habilis est ad beneficium.

1 Primo, & præcipue requiritur, ne possint parentes matrimonium contrahere, vel quia cum aliis illorum decessit vel est longe absens, vel quia cum aliis fornicacionem commisit, vel se inhabilem moraliter fecit. Nam seclusa hac impossibilitate saltem morali, nequaquam princeps legitimacionem concedit, cum eam subroget loco matrimonij, quod credit impossibile: probatque textus in Authent. quibus modis natural. efficiantur

B b

efficiantur legit. §. si igitur, collat. 6. & tradit Couarr. 2. p. de sponsal. cap. 8. §. n. 5. Gregorius Lopez l. 4. tit. 13. part. 4. verbo de barraga. Molin. de Hispan. primogen. l. 3. c. 3. num. 39. noster Molin. tract. 2. disp. 173. vers. item si h. Matienzo. l. 10. n. 8. lib. 5. compil. gloss. l. n. 10. & alij plures ab eisdem relati.

2. Secundo requiritur, vt legitimandus mentionem faciat, si forte eius pater habeat filios legitimos. Quia spectata ordinaria potestate non censetur princeps cum praudivicium legitimum velle legitimacionem concedere: habetur expresse in §. si quis ergo, & sequenti. Authent. quibus modis naturalis efficiatur sui, & §. generaliter, eod. tit. & Authent. quibus modis efficiatur legitimi, §. si igitur, & docent passim doctores. Videtur autem cessare necessitas hos legitimos filios explicandi, si ipse in impetratione legitimacionis consentiret. Quia tunc cessaret eorum praudivicium: sic An. Gabriel, de legitim. concl. 6. n. 17. Basil. Legionen. lib. 11. de matr. c. 7. n. 3. Sed non caret difficultate. Quia mentio legitimorum non solum expositulatur, vt fiat eis praudivicium, sed vt intelligat princeps, non esse necessarium subrogare filios naturales loco legitimum, qui est finis legitimacionis, cum filij legitimi adint. Nunquam tamen ob parentum consensum exculatur legitimandus ab expressione legitimorum; quia consensus parentis non impedit eorum praudivicium, nec superfluum subrogationem: Couarr. 2. p. de sponsal. lib. 8. §. 9. n. 7. Azor. 2. p. lib. 2. c. 14. q. 11. Basil. Legionen. supra. S. vero nullus adit filius legitimus, & legitimandus habeat patrem, & auum, vtriusque consensum existimo in regnis Hispanie necessarium esse. Quia in his regnis patri carenti filij legitimis necessario succedit aus in duabus partibus, ita vt non possit filius de illis liberè disponere, sed ob praudivicium legitime filijs legitimis necessario competens est mentio faciendi filiorum legitimorum. Ergo etiam ob praudivicium successione auorum, est mentio illorum facienda, & ita tenet Mol. tract. 2. de iustit. disp. 173. vers. item si legitimatio. cum Eman. à Costa in leg. Gallus. §. & quid si tantum, ff. de l. & posthum. 2. p. n. 146.

3. Alios vero cognatos, & consanguineos succedentes patri ab intestato, non est necessarium exprimere. Quia solum succedunt casu quo pater aliter de bonis suis (vt potest) non disposuerit, cum autem liberum patri sit cui voluerit bona sua relinquere, nullum agnatis, & consanguineis ex illa legitimacione praudivicium fit: ac proinde eorum mentio non est facienda, Couarr. 2. part. de sponsal. cap. 8. §. 9. n. 7. Decius conf. 55. col. 1. c. 3. Titaeque in l. si vnquam, God. de reuocandis donat. verbo susceperit. n. 53. Basilus l. 11. c. 7. n. 4. Quod procedit non solum viuente patre, sed illo mortuo, casu quo in morte expositulauerit filij legitimacionem, & sub ea conditione illum heredem instituerit: quia tunc ex voluntate principis effectus legis suspendentis censentur heredes non acquirere ius ad bona defuncti, nisi casu quo princeps voluntati parentis defuncti non auerit, legitimando filium, vt patet expositulatur. At si princeps filium legitimauerit, vt verè legitimare poterit, sicut poterat in vita, cessat ius hereditibus concessum: sic ex Bart. & alijs tradit Couarr. supra, & multis allegatis Matienzo leg. 10. tit. 8. lib. 5. recipit. gloss. l. n. 10. Molin. tract. 2. de iustit. disp. 174. vers. illud videtur. At patente intestato mortuo non potest legitimandus legitimacionem impetrare, quia exprimit hereditatem cognatis delatam esse, quia non est censendus princeps velle illis in iure quaesito praudivicare, Couarr. n. 9. Matienzo n. 19. Azor. lib. 2. c. 14. q. 10. Basil. c. 7. n. 4.

4. Deinde est mentio faciendi substituti, si forte aliquis sit in hereditate patris, casu quo sine liberis legitimis decesserit, quia cum pater non potuerit liberè de hereditate disponere, sed obligatus sit substituto relinquere, ipseque substitutus ius succedendi habeat, non est credendus princeps huic iuri praudivicare velle: sic alijs relatis Couarr. dicto cap. 8. §. 9. numer. 8.

5. Sed grauis est, inter inuicem controuersa, possitne princeps de plenitudine suae potestatis tibi legitimacionem concedere, vt in hereditate cognatis delata succedat: Et quidem si cognati hereditatis possessionem habeant, omnes conueniunt non posse principem te legitimare ad succedendum in illa, quia non est in eius potestate aliquam bonis proprijs spoliare, vt alteri ea concedat, excepta causa boni communis, & dato bono cambio. At si hereditatis possessionem non habeant, sed solum illa adierint, hoc est, hereditati consenserint, voluerintque esse heredes, ratione cuius dominum acquirerint, iuxta l. cum heredes, ff. de acq. poss. plures censent posse principem te ad illius successionem legitimare, quia princeps in iure civili dispensare potest, cum sit ab ipso constitutum, sed à iure civili habetur, quod agnari dominium habeant hereditatis per illius aditionem. Ergo à principe impediti potest, & tibi concedi.

6. Contrarium tamen omnino tenendum est. Nam esto à iure civili, & legibus regalibus pendat, quod per aditionem hereditatis dominium acquiratur, at illo acquisito, iam à principe, illiusque legibus independens est, iureque naturae debitum illud habenti, nequit ergo princeps illud tollere: sic alijs relatis Matienzo l. 10. tit. 8. l. 5. compil. gloss. l. n. 20. Mol. de Hispan. primogen. l. 2. c. 7. n. 28. Couarr. 2. p. de sponsal. c. 8. §. 9. n. 9. Molin. l. scilicet tract. 2. disp. 174. concl. 4.

7. Verum si hereditas solum cognatis delata sit, eo quod ipsi potestatem habeant repudiandi hereditatem, vel illam acceptandi, prout magis sibi fuerit expediens, communior sententia defendit posse principem ante illius aditionem te legitimum reddere ad succedendum, & excludendum agnatos, quibus est hereditas delata, sic Molin. de Hispan. primogen. l. 2. c. 7. n. 30. Basil. l. 11. de matr. c. 7. n. 5. sine Matienzo supra n. 21. Couarr. dubius, supra tradit §. 9. n. 9. Ratio ea esse potest, quia ante aditionem hereditatis non est plenum ius cognatis acquisitum, Ergo à principe impediti potest ex plenitudine suae potestatis.

Ceterum probabilius credo oppositum cum nostro doctum Mol. tract. 2. disp. 174. concl. 4. & Iortunio relato à Couarr. supra. cuius auctoritatem ipse magnificat. Ratio est, quia eo ipso, quo hereditas cognatis delata est ipsi cum non repudiauerit, neque in hoc iure acquisito iam à principe eiusve legibus dependente, in eius acquisitione dependet, & cito dependeat in dominio acquirendo per aditionem. Sed ius alteri acquisitum nequit princeps tollere, nisi ex causa publica boni communis & dato bono cambio, Ergo nequit in praudivicium eorum, quibus delata est tibi legitimacionem concedere.

8. Idem quod dictum est de hereditate cognatis delata, dicendum est de substituto sub ea conditione, si tuus pater sine liberis ex legitimo matrimonio decesserit, non inquam potest princeps te legitimare, vt hanc substitutionem excludat. Quia cito à voluntate principis, eiusque gratia dependet institutio feudi, & maioratus, in qua substitutus cum illa conditione nominatus est facta ea institutione, nominatione non pendet à principis voluntate ius ad successionem, quod substitutus habet. Ergo non potest illud ab eo auferte, & ibi contra voluntatem instituentis communicare. At est voluntas instituentis, vt detur substituto deficientibus filijs ex matrimonio genitis. Ergo dari non potest tibi legitimo, cum legitimatus non comprehendatur sub his, qui ex matrimonio sunt geniti, sic Mol. l. 3. de primogen. c. 7. n. 2. & §. 1. noster Mol. tract. 2. de iustit. disp. 174. concl. 6. & 7. Couarr. 3. var. c. 6. n. 7. in respons. ad 4.

9. At si institutio solum dicat, si sine liberis legitimis decesserit: Communis sententia affirmat te legitimatum à principe hunc substitutum excludere, quia legitimatus inter legitimos filios computari debet, Authent. quibus modis naturalis efficiatur legitimi, §. si igitur licentia, & in Authent. quibus modis naturalis efficiatur legitimi, §. quoniam ibi: quis ergo filios legitimis non habens, colat. c. 1. 4. tit. 15. p. 4. ibidem deinde est delata legitimatio. Ergo stante tua institutione cessat conditio necessitatis, vt substitutus succedat, siquidem iam non decessit sine legitimis filijs, sic Couarr. 3. var. c. 6. n. 7. & 2. p. de sponsal. lib. 8. §. 9. n. 8. & plures relati à Mol. l. 3. de Hispan. primogen. c. 7. n. 2. & 6. Limitant autem plures hanc sententiam, vt non procedit in substituto à persona nobili, quales regulatarij sunt omnes Hispani minoratus, quia tunc non praesumitur sub filijs legitimis legitimatus, qui solet ex infima plebe esse, institutorem voluisse comprehendere. Secundo limitant, nisi vocet filios, & filias, ad quasque legatos filios legitimis: non enim est credendum filios legitimatos descripto principis sub hac dispositione contineri. Alias comprehendere filios naturales filiarum, si à principe legitimarentur, quod videtur absurdum: sic Mol. lib. 3. cap. 3. n. 10. & 34.

10. Nihilominus probabilius existimo te sic legitimatum à principe non excludere substitutum, cum illa clausula. Nam licet legitimatus fictio iuris quoad plures effectus, & privilegia legitimis censetur: at in quomodo acceptance non censetur, sed institutus maioratum credendus est nomen legitimatum secundum communem acceptionem vtriusque. Ergo ex eius acceptione sub filijs legitimis te legitimatum non comprehendit. Ergo non excludis hinc institutum, sic Molin. l. 2. de primogen. c. 7. n. 31. & lib. 3. cap. 3. n. 27. & 29. noster Molin. tract. 2. disp. 174. concl. 8.

11. Quod si institutio maioratus, feudi vel fidei commissi facta sit sub ea clausula, vt substitutus succedat si, vicimus possessor sine liberis decesserit, grauis est controuersia inter doctores, an filius naturalis hunc substitutum excludat: Alij affirmant, alij negant, vt videre est apud supra. Mol. lib. 3. c. 3. n. 41. & sequ. & nostrum Mol. d. disp. 174. in fin. eorūque resolutio nobis probatur, nempe ex conditione, & qualitate instituentis, alijque circumstantijs hoc delendum esse. Nam si institutus sit persona nobilis, nunquam credendus est voluisse maioratum ad naturalis filium deuenire, ne possidens maioratum, quique defert sui generis honoris insignia, capereque est totius familiae, cui omnes reuerentiam exhibent, vili sit & adiectus: proinde conditio illa, si sine liberis decesserit, idem est regulariter cum illa, si sine liberis legitimis decesserit.

12. Hinc colligere potes citandos esse in impetratione legitimacionis eos omnes, & solos, quia ius ad hereditatem habent impedit à patris libera voluntate. sic doctores relati. Vide Mol. de Hispan. primogen. l. 3. c. 3. n. 10. Cou. §. 9. n. 8. Hanc enim citatio requiritur, vt principi constet causam legitimam adesse ad legitimacionem concedendam. Nam esto substitutus aliqui filij legitimi sepep praesumantur cōtradicturi filij legitimati facienda

facienda, quia illis praedictat. At quae eorum contradictio de-

13 At si non absolute sed cum restrictione concedat legiti-

14 Tertio, ut valida sit legitimatio, explicari debet qualitas

An vero explicare debeas, si utrinque adulterium est com-

15 Supradicta limitanda sunt, nisi princeps concessionem ita

16 Quarto requiritur causa ad concedendam legitimacionem,

17 Et his omnibus intertato, qualiter legitimatus, vel dispen-

fatus habitus sit ad beneficia. est enim legitimatus aequè habi-

PUNCTUM II.

An filij presbyterorum aliàs legitimati, vel dispen-

- 1 Expenditur decretum Tridenti.
2 In quo hoc decretum distinguatur ab his, quae iure communi
3 Prohibitio est de filiis illegitimis comparatione suorum pa-
4 Limitant aliqui, ut procedat mortuo parente. Sed non admittit
5 Pater non est prohibitus obtinere beneficium filij illegitimi.
6 Sed an obtinere possit beneficium in illa ecclesia, in qua filius
7 Qualiter pater obtinere beneficium debet, ut filius illegitimus
8 Qualiter neque mediata neque immediata potest filius bene-
9 Potest pensionem.
10 Proponitur obiectio & soluitur.
11 Prohibetur filius quodcumque beneficium etiam dissimile in
12 Quid dicendum de beneficiis unitis?
13 Non potest supradictus filius obtinere beneficium in ecclesia,
14 Neque obtinere beneficium in ecclesia, quae est favor alterius,
15 Bene potest obtinere canonicatum, qui erat portio non bene-
16 Interdictum filio illegitimo administratio in ecclesia, in qua
17 Si pater in administrationem habuit, non excluditur fi-
18 Interdictum a concilio qualibet reciproca regnatio paren-
19 Episcopus nunquam in supradictis dispensat, & raro Pon-

Tota difficultas versatur in explicatione textus concilii

Hoc decretum, ut sacra concilij congregatio declarat, plu-